

KIERNOZI (15) *ai*

e oraz *o jasne*.

sg m N kiernozi (4). ◇ *A* kiernozi (1). ◇ *I* kiernozim (1). ◇ *f N* kiernozią (1), kiernozi(a) (1). ◇ *A* kiernozią (3). ◇ *n N* kiernozi(e) (2). ◇ *G* kiernozięgo (1). ◇ *pl A subst* kiernozi(e) (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

Przymiotnik od „kiernoz”:

1. *Od znac.* ‘samiec świni’; *verrinus Mącz, Calep, Cn (14)* : Na to też piana świeża kiernozia z oczthem pomaga. *FalZioł IV 4a*; *Verrina caro, Kiernozie mięło. Mącz 485c, 485c*; niewieście łąży świniá máchárzyná y mocz/ mężczyznie kiernozi. *SienLek 106v*; Weźmi łądlá zdebiowęgo/ álbo iaścowęgo/ kiernozięgo/ á lepszé dźikięgo *SienLek 128, 9v, 59 [2 r.], 102, 107v, 119, 132, 150; Calep 1113b.*

W charakterystycznych połączeniach: kiernozi(e)(-a) jajca, korzeń, macharzyna (3), mięso (2), mocz, mozg, piana (2), sadło, wątroba.

2. *Zestawienie w funkcji nazwy botanicznej:* »kiernozi korzeń« [roślina nie zidentyfikowana] (1) : *Cynozolon, herba, Kiernozi korzeń ziele/ od którego mźlicze póm z wśzu precz wypádayą Alii legunt Cynozoon. Mącz 76c.*

Cf **KIERNOZOWY**

KW